

Воловѣръ-а. 131.

Єдинъ Воловѣръ, катò пѣслъ єдно стѣдо юнцы, и згѣвилъ єдинъ телѣцъ. Станѣлъ стъ тамò и обвишѣлъ сичкѣ-ж пѣстыннѣ, и малѣлъ сѣ да гò дѣри. Но понѣже невоз-мòглъ да намѣри нищо, помòбилъ сѣ Бòгъ Юпитеръ, ако кò покаже крадѣцъ-а, кòйто былъ зѣлъ телѣцъ-а, шѣлъ да кò принесе въ жѣртвѣ єдно ире. Нѣй нѣпоконъ, катò обтишѣлъ въ єднѣ дѣвѣрѣ, намѣрилъ єдинъ Левъ, че былъ илъ телѣцъ-а. Понѣже сѣ оуплѣшилъ вѣче, и ке-мѣ много сѣ оубòмѣлъ, и здѣгналъ сѣ рѣцѣ-тѣ кѣмъ не-бò-то, и рѣклъ: **Ѡ** Владыко: Юпитере! Обвишѣлъ сѣ вѣхъ да ти принесе въ жѣртвѣ єдно ире, ако намѣрѣ кра-дѣцъ-а: сегѣ обвишѣвамъ сѣ да ти принесе єдинъ юнецъ, ко и зъ томѣзови-тѣ рѣцѣ и зѣкнѣ.

Прѣказка-та є за человекъцы злошѣстны, кòйто до-рогѣто нѣмѣтъ нѣщо, мòлѣтъ сѣ да намѣрѣтъ: а кòгѣ го-ридовѣжтъ, мòлѣтъ сѣ да гò стѣкнѣжтъ.

Гѣрванъ-а. 132.

Єдинъ Гѣрванъ сѣ разболѣлъ и рѣклъ на мѣйка сѣ: Мѣ-мо! молѣ сѣ Бòгъ, и не плачи. А онѣ стѣкшѣла, рѣклъ: **Ѡ** чѣдо! че кòй Бòгъ ще тѣ помѣлѣва; защо кò стъ кòгò неси стѣкрдналъ месò;